

MIA BARC

culoarea banilor

**SERIA
SECRETELE UNUI PUȘTI AFACERIST**

PIM

2020

Tehnoredactarea, coperta și corectura: Mia Barc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARC, MIA

Culoarea banilor / Mia Barc. – Ed. A 3-a, reviz. - Iași : PIM, 2022
ISBN 978-606-13-6957-7

821.135.1

CUPRINS

PROLOG	7
CAPITOLUL I	
1.1. Dispare când îi strigi numele	11
1.2. Despre pictori, porumbei și ponei	34
1.3. Cine sapă groapa altuia are trei zile libere	48
1.4. Plăți și răs-plăți	60
CAPITOLUL II	
2.1. Banii prind culoarea și o amplifică	68
2.2. Dacă n-am eu țintă, poate alții au nevoie	78
2.3. Ultima zi de pedeapsă, cap și farfurii	94
CAPITOLUL III	
3.1. Cine se trezește de dimineață are timp să supere pe toată lumea	111
3.2. Competiția și clienții, ca nimeni și nimic	130
3.3. Inspirația vine din te-miri-ce	155
3.4. Căldură mare, întâmplări formidabile	163
CAPITOLUL IV	
4.1. Decizia se ia repede când te împiedici	175
4.2. Plan de afaceri și alte lucruri serioase	181
EPILOG	188

PROLOG

Mulți ani din copilăria mea Străbunica m-a bătut la cap cu orice ocazie că trebuie „să fiu politicos”. Ieșeam împreună pe stradă, mergeam în diverse locuri sau așteptam musafiri, îmi amintea mereu „să fiu politicos”.

Bineînțeles, ca orice strănepot iubitor, încercam să țin cont de sfat dar aflam, după vreo întâlnire care mă lua se pare, pe nepregătite, că reușeam doar arareori. Eram poate prea mic și prea obișnuit să primesc același sfat mereu, ca să îmi mai dau seama – lucru care s-a întâmplat doar după mulți ani - că Străbunica nu mi-a explicat de fapt niciodată ce înseamnă. Prin urmare cum să știu ce ar trebui să fac sau cum să mă comport pentru a fi politicoș?! Dar pentru că toate au un sens și o urmare, uite așa m-am prins și eu că pentru „a reuși”, ar trebui mai întâi să **înțeleg ce reprezintă reușita și drumul de parcurs până acolo.**

Admirația pe care am avut-o dintotdeauna pentru Bunicul din partea mamei, m-a făcut să-mi doresc să-l fac faimos ca pictor așa că am căutat și am găsit afacerea potrivită. Apoi am și câștigat mult mai mulți bani decât mi-am dorit sau am crezut că pot. Nu știam că arta vândută online ar putea aduce un asemenea profit!

Au trecut doi ani de atunci, de la primul gând și până când am reușit să-mi deschid o galerie „funcțională”. Chiar dacă în acest moment nu apare niciunde numele meu - Bunicul este înregistrat ca proprietar al

afacerii, există un singur creier în spatele acestei galerii – al meu. Și tot eu sunt cel care cheltuie banii câștigați (mi se pare corect!).

Deși începutul a fost diferit de ceea ce a ajuns să fie în fapt, am înțeles cu timpul că lucrurile pot fi făcute mult mai simplu decât credem noi uneori și totuși să ne atingem obiectivele. Am învățat că e important să știm cum lucrează băncile, ce sunt conturile curente, cardurile de debit și credit, creditele, depozitele și bugetarea în general, pentru că interacțiunea cu băncile comerciale este imposibil de evitat (deși, uneori, e indicat să fie cât se poate de mult redusă) și că este obligatorie cumpătarea atunci când te gândești la investiții și împrumuturi.

Am avut nevoie de puțini bani, mai puțini decât estimasem eu în faza de proiect, că ar fi nivelul investiției totale, dar am fost nevoit să compensez cu multă imaginație pe tot parcursul drumului - din vara ideii mele până la lansare. Cum? Căutări neobosite ca să pot lua cele mai bune decizii și să pun la punct planul de afaceri, altele și mai multe în legătură cu implementarea; gânduri peste gânduri, găsirea

resurselor financiare (familia a fost la început, apoi am reinvestit parte din profit) și muncă. Dintre toate „consumabilele” cele mai importante au fost dorința și munca. Deși numele proprietarului afacerii nu sunt eu, așa cum am spus, conducerea galeriei îmi aparține în totalitate, deciziile sunt doar ale mele, prin urmare am devenit mai responsabil în acțiuni. Am văzut cum toate au consecințe.

Și încă un lucru care cred că mi-a fost de mare ajutor: la sfârșitul vacanței de vară în care am avut prima dată ideea de a porni afacerea, am scris pe un bilețel dorința mea cea mai mare și apoi, pe aleea de asfalt undeva în curtea Bunicilor, i-am dat foc. A ars repede, iar fumul s-a ridicat și purtat de vânt s-a răspândit în aer, până departe. În felul acesta am provocat întreg Universul să-și adune forțele și să lucreze în sprijinul meu. Citisem eu undeva că așa trebuie să fac. Habar n-am dacă m-a ajutat sau nu... De stricat însă sunt sigur că n-a stricat.

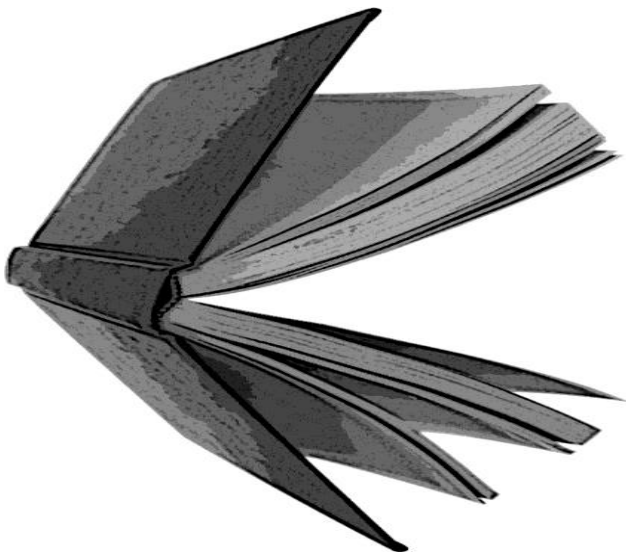
CAPITOLUL I

1.1. Dispare când îi strigi numele

A fost o dată ca niciodată... așa se și întâmplă atunci când te obligă cineva să faci ceva ce nu-ți dorești cu adevărat: o dată și... cam atât.

Într-o vacanță de vară m-au obligat Bunicii să citesc 1001 de nopți (a se citi o mie și una), ca și „cultură generală”. Deja depășisem vârsta potrivită poveștilor de acest gen, dar nu s-au lăsat până nu m-au văzut cu primul volum deschis în mâini și ochii mișcându-mi-se stânga-dreapta, lăsând umbră peste rânduri. A fost doar atunci și doar una singură, o unică „noapte” (adică fix cum ziceam la începutul povestirii mele). Plictisitor să citesc (când soarele te îndeamnă să te joci pe-afară), cum a reușit o tânără condamnată la moarte să reziste doar cu ajutorul propriei imaginații: ca să nu o omoare Șahul, îi spunea acestuia câte o poveste cât se poate de interesantă în fiecare noapte, pentru ca stăpânul să-și dorească să o asculte și pe următoarea. Planul funcționa atât timp cât poveștile erau plăcute ascultătorului. Tânăra se numește Șeherezada iar pe

stăpân îl cheamă Riar-Şah. După câteva zile de la această încercare, nu ştiu de ce, dar ideea mi-a devenit demnă de atenție. Am văzut în bibliotecă multe volume, ceea ce înseamnă foarte multe povești, fiecare spusă pentru a ține trează curiozitatea stăpânului nu numai pentru ce se întâmplă în intriga prezentă ci mai ales pentru cea care urmează. Probabil autorul seriei a gândit exact ca un scriitor de roman, care alege cuvintele din încheierea fiecărui capitol în așa fel încât să ducă cititorul către următorul, apoi următorul, până la finalul celor povestite, fără a-l pierde pe drum.

Vara, în vacanță, eu aveam chef de cu totul alte lucruri, și în niciun caz din cele care ar putea fi făcute în casă. Totul devenea muuult mai plăcut dacă, de exemplu, mă întindeam la soare în curte și număram culorile pe care le puteam vedea în jurul meu. Sau încercam să înfrumusețez cu gândul florile și frunzele sau îmi imaginam că văd cine-știe-ce în forma norilor albicioși. Se mișcau așa de încet încât aveai tot timpul din lume să le rearanjezi marginile din priviri. Le putea strica doar vântul, dar cel din altă zi. Doar din când în când trecea vreun avion care își lăsa fără nicio reținere și cu îndrăzneală urma printre ei.

În satul Bunicilor îmi puteam petrece vacanțele pe sufletul meu, adică exact așa cum își poate imagina un copil vacanța perfectă: pe-afară, prin curte, în joacă amicală sau mai puțin amicală cu verii mei, sau prin grădină cu animalele, la masă cu cele mai bune prăjituri și plăcinte toate făcute de Bunica la cererea mea, sau cufundat câteodată chiar și ore întregi în discuții de oameni mari, cu Bunicul. Și din când în când pictând pereții camerei mele, plăcere (nu sunt sigur dacă și talentul) moștenită din familie, care abundă de artiști complet necunoscuți în lumea largă

– pictori, cântăreți la vioară și clarinet și profesori de școală autori de proză și poezie, sau mai de demult chiar croitori cu multă îndemânare și imaginație care, dacă ar fi trăit în vremurile de acum ar fi fost, cu siguranță, faimoși designeri pentru marile case de modă. Una dintre mătușile bunicii era croitoreasă. Deși activitatea ei se rezuma cel mai adesea la scurtatul pantalonilor sau lărgirea fustei - din ce am văzut eu, avea multe cunoștințe din istoria modei. Probabil citise cărți din domeniu că altfel... de unde?. De la ea am aflat ceva greu de crezut: apogeul eleganței secolului al XVII-lea era reprezentat de mănușile din piele de găină. M-am distrat tare imaginându-mi-le făcute și purtate cu tot cu ghearele primului proprietar...

Bunicii mei sunt pensionari, nu mai merg la serviciu, așa cum se întâmplă cu părinții mei, și de aceea au mai mult timp să petreacă împreună cu mine.

Despre părinți voi povesti o singură întâmplare (nu prea au loc în cartea asta...) pe care mi-au spus nașii mei: eram mic, aveam probabil 4-5 ani, când la o petrecere aniversară l-am întrebat pe Tati:

- Ce înseamnă să fii bărbat?

- Aaa, dragul meu, este un lucru foarte important. A fi bărbat înseamnă să fii curajos, să fii puternic, să-ți îngrijești copiii, să-ți ocrotești familia...

- Da? Atunci și eu vreau să fiu bărbat ca mama!

Bunicul este inginer, a condus o fabrică pe care o știu construită acum foarte mulți ani – înainte să mă nasc eu, la marginea satului. Părțile mai înalte ale clădirii, adică cele două turnuri, pot fi văzute și din curtea noastră atât de multe etaje au. Mi se părea foarte ciudată din cauza simetriei ei: ferestre egale și aceeași culoare, aceeași sticlă prin care nu se putea vedea înăuntru, hale lungi care se întindeau cât vedeai cu ochii în stânga și dreapta clădirii principale care avea două intrări atât de asemănătoare încât aveai impresia că e una singură și vezi tu dublu. Am experimentat senzația asta și altă dată, în drum spre casă de la școală. Trebuia să parcurg o străduță cu case pe ambele părți și trotuare înguste. Când am făcut dreapta să intru pe stradă m-am oprit brusc, șocat: în fața mea, la vreo 10 – 15m distanță era parcat o mașină galbenă, pe care o vedeam vedeam în dublu exemplar. De fapt, așa mi se părea – apropiindu-mă

mi-am dat seama că așa era mașina aceea, mult mai lată decât cele obișnuite. Am aflat mai apoi că era un Hammer (mașina de război a germanilor). Dar șocul timp de câteva secunde a fost mare. Și de neuitat, iată!

Bunica fusese învățătoare la școala din sat, o cunoștea toată lumea și cunoștea pe toată lumea. Uneori, după ce treceam pe lângă cineva, un necunoscut pentru mine cu care se saluta, îmi povestea năzbâtii de-ale lui, de pe când mergea la școală, sau îl lăuda cât de deștept sau interesat de carte se dovedise a fi:

- Și uite acum, ce familie frumoasă are, și ce om respectat a ajuns!

Ca pensionari, se ocupă amândoi de casă și fermă, adică „fac agricultură”, cum spun ei. Cu Bunicul îmi place foarte mult să-mi petrec timpul. Nu cred că voi putea cunoaște vreodată în viața mea un om care să știe la fel de multe lucruri ca el. Nu a fost nicio întrebare sau nelămurire de-a mea din geografie, istorie, artă, matematică, fizică, chimie sau finanțe la care Bunicul să nu aibă mai mult decât un simplu răspuns. Dacă, de exemplu, voiam să aflu despre un personaj din istorie, Bunicul îmi spunea exact ce mă interesa, după care începea să îmi povestească despre

perioadă, țară, evenimente, context istoric, sau întâmplări pe care le alegea cât mai ciudate pentru ca de fiecare dată să îl ascult aproape fără să clipesc, cu gura căscată, până la sfârșit. Iar în timpul liber îi place să picteze.

Pentru că a condus mulți ani fabrica, a învățat cam tot ce e important și contează în legătură cu activitatea băncilor și despre bani, parteneriate, profituri, strategii și negocieri. Întotdeauna am apelat la el ca să mă lămurească sau să îmi confirme diverse lucruri pe care credeam că le știu și cam de fiecare dată mi-a adus noi informații sau moduri diferite de a vedea lucrurile. Mă trata pe mine și întrebările mele cu multă sobrietate, și astfel mă făcea să mă simt mai mare, mai serios, mai „bun de luat în seamă”, chiar dacă la acel moment poate abia încheiasem primii ani de școală. În legătură cu multele idei de afaceri care îmi treceau adesea prin minte și despre care mă consultam cu el, îmi spunea că cel mai bun domeniu și de care va fi nevoie întotdeauna și care va funcționa întotdeauna indiferent de direcția pe care o va lua lumea, este mâncarea, adică agricultura și prelucrarea produselor primare, a celor pe care ni le dă pământul. Acum, uitându-mă în jurul meu cu alți ochi îi dau și

mai multă dreptate: oamenii au nevoie de hrană în orice condiții și oricare le-ar fi nivelul de trai și, abia după ce cumpără alimentele de bază, se vor gândi la altele. Poate că, la un moment dat adult fiind, voi prelua ferma Bunicilor și o voi transforma într-o afacere mai mare decât este acum când Bunicii au spus că ei nu vor să-și petreacă mai mult timp muncind pe brânci, au făcut-o până atunci cu vârf și îndesat ori, ca să o dezvolti e nevoie de timp și implicare și forță de muncă.

Apropo de afaceri (în general, nu doar în agricultură) și lucrurile importante legate de ele, mi-am dat seama doar după ce am citit și am învățat mai multe, că principii, reguli, acțiuni care sunt definite ca aparținând acestui domeniu sunt de fapt foarte naturale, le cunoaștem și le aplicăm fără să știm. Un exemplu demn de amintit sunt așa numitele **tehnici de negociere**: pe unele dintre ele, le-am folosit deja de multe ori, fără ca măcar să le fi auzit vreodată numele, cel mai adesea cu Bunicii – erau mai ușor de înduplecat, cu ei funcționau. **Tactica apelului la simțuri** se numește una dintre acestea. Când voiam să obțin ceva cu adevărat greu de obținut, o luam mai pe